

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Øieblikket Nr. 3

Citation: Kierkegaard, Søren: "Øieblikket Nr. 3", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oi3-txt-shoot-id2014e733-f1ee-419d-b300-e7f399a65bea.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Er det forsvarligt af Staten, christeligt, at forlokke en Deel af den studerende Ungdom?

At »forlokke«; dette Udtryk bruges nærmest i Forhold til det Qvindelige. Man taler om at forlokke en ung Pige, og tænker da derved paa: i en Alder, hvor Sindets Higen er efter det Jordiske og Forføngelige, at aabne det stakkels Barn en Vei, der fører hende til alt dette Ønskede, ak, men paa hendes Uskylds Bekostning. Og man finder det saa uforsvarligt at forlokke en ung Pige, just fordi i den Alder, hvori hun er, Higen efter Livets Lyst og Forføngelighed er saa stærk i hendes eget Indre, at hun netop trængte til, at der udenfra virkedes i modsat Retning paa hende; Den er, som Ordet siger, let at lokke, der gjerne vil hoppe, og just derfor er det saa uforsvarligt at benytte sig deraf.

Det aldeles Lignende maa, christeligt, Staten siges at forskyldte mod den theologisk studerende Ungdom. Christendommens Betragtning af Livet ligger nemlig saa høit, at hvad man almindelig kalder Uskyldighed og Reenhed ingenlunde strækker til for at svare til dens Fordring.

Ifølge det nye Testaments Christendom er det at være Christen, end sige at være Lærer i Christendom idel Forsagelse og Lidelse, en Lærers Vilkaar det for det naturlige Menneske af alle mindst tiltalende Vilkaar.

Men just i det Øieblik da Ynglingen, hvis Higen kun altfor hæftigt er efter hvad denne Verdens er, just i det Øieblik da han ret behøvede de stærkeste Indtryk i modsat Retning, for enten at skrække ham tilbage fra at ville ad den Vei, eller, hvis han virkelig har Kald, modnet at betræde den: just det Øieblik benytter Staten til at spænde sit Garn for ham, til at fange efter ham, til at »forlokke« ham, saa det for Ynglingen i Forlokkethedens Feilsyn seer ud, som er det at være Lærer i Christendom just Veien, der vil føre ham til alt det Ønskede, til rigelig, betrygget og i Aarenes Løb voxende Løn for sit Arbeide, til huslig Hyggelighed i en Families Skjød, maaskee til at gjøre Carriere, maaskee endog glimrende Carriere – rigtignok, ak, rigtignok, christeligt, paa Bekostning af hans Uskyldighed; thi der er jo en Eed, han skal aflægge paa det nye Testamente, en Eed, der saa aabner ham, den Forlokkede, Adgang til det Ønskede, men som hævner sig bagefter.

* *
*

Christeligt maatte da Fordringen stilles saaledes: om det ikke maatte behage Staten snarest muligt at bekjendtgjøre, at den fra en vis Tid af ikke mere kan paatage sig at beskikke paa det nye Testamente eedfæstede Lærere i Christendom. Med den faktisk givne Geistlighed har Staten contraheret, i mine Tanker har den endog contraheret med hele den faktisk givne theologiske Ungdom; lad den derfor angive et vist Aaretal, at fra den Tid kan den ikke mere befatte sig med at beskikke saadanne Lærere.